

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/398/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7215235880
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7215235880.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a členiek senátu JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Oľgy Mičietovej v spore žalobcu KRUK Česká a Slovenská republika, s.r.o., IČ: 247 851 99, Československé armády 954/7, Hradec Králové, Česká republika, zastúpený JUDr. Jiřim Šmídom, usadený euroadvokát, ul. Svornosti 43, Bratislava, proti žalovanému Š. Š.U., O.. X.X.XXXX, X. C. XX, právne zastúpený JUDr. Jurajom Uhrinom, Košice, Hviezdoslavova 7, o zaplatenie 4 124,77 eura s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku 37C/751/2015 z 11.2.2019 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

M e n í rozsudok tak, že žalobu z a m i e t a .
Žalovanému priznáva náhradu trov konania proti žalobcovi v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.Súd prvej inštancie rozsudkom rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 4 124,77 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 2 999,89 eura od 30.10.2014 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobca má právo voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 4 124,77 eura spolu s prísl. a trov konania na tom skutkovom základe, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, 17.2.2011 uzavrel so žalovaným zmluvu o úvere 660502508, na základe ktorej poskytol žalovanému bezúčelový úver, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať za podmienok uvedených v zmluve o úvere. Konštatoval, že vo veci vydal platobný rozkaz, voči ktorému podal žalovaný odpor s odôvodnením, že nie jeho vinou sa dostal do životnej situácie, ktorá mu bránila v riadnom a priebežnom uhrádzaní splátok. S dôvodmi vydania platobného rozkazu vyjadril nesúhlas dôvodiac tým, že ku dňu vyhotovenia odporu uhradil istú sumu splátok úveru, ktorej výšku však v odpore neuviedol.

2.1.Súd uviedol, aké dokazovanie vykonal a citujúc znenie § 497 z. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 52 ods.1,3,4, § 53 ods.1,2,3 a 5, § 54 ods.1,2 OZ, § 1 ods.2 prvá veta, § 2, § 9 ods.1,2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 524 ods.1,2 OZ, § 92 ods.8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 565, § 53 ods.9, § 517 ods.1,2 OZ, § 3 ods.1 nar. vl. SR 83/1995 Z.z. a vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a citovanej právnej úpravy posúdil žalobu žalobcu za dôvodnú v celom rozsahu.

2.2.Vyšiel z preukázania existencie obchodného záväzkového vzťahu medzi právny predchodcom žalobcu a žalovaným zo zmluvy o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom predmetný záväzkový vzťah z právneho hľadiska posúdil vzhľadom na povahu zmluvných strán tiež ako právny vzťah so spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zák. č. 129/2010 Z.z.

Konštatoval, že predmetná zmluva podľa posúdenia súdu obsahovala náležitosti vymedzené v § 9 ZoSÚ v zákonnej úprave tiež zodpovedala RPMN uvedená v zmluve. Súdom nebolo zistené, aby žalovaná pohľadávka nemohla byť predmetom postúpenia. Vo svojom závere o dôvodnosti uplatneného nároku vyšiel tiež zo zistenia, že právny predchodca žalobcu na základe zmluvy poskytol žalovanému finančné prostriedky vo výške 3 380,00 eur, že predmetná zmluva vo svojom obsahu zaväzovala žalovaného splácať poskytnutý úver s dohodnutým úrokom a poplatkami v pravidelných mesačných splátkach v stanovených lehotách splatnosti a tiež zo zistenia, že žalovaný sa so splácaním poskytnutého spotrebiteľského úveru dostal do omeškania v dôsledku čoho právny predchodca žalobcu oprávnenie pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru k 3.10.2014 a žiadal žalovaného splatiť úver v celom rozsahu. Dlh zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zodpovedajúci žalovanej sume činil 4 124,77 eura, ktorý nárok bol žalobcom riadne preukázaný a v tomto rozsahu žalobcovi aj priznaný.

2.3. Nakoľko žalovaný so splácaním poskytnutého úveru sa dostal do omeškania, priznal žalobcovi právo na zaplatenie úrokov z omeškania v uplatnenej výške, keďže žalobca ich uplatnil v súlade s § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.2.2013.

2.4. K obrane žalovaného spochybneniu výšky žalobcom uplatneného nároku považoval za nedôvodnú, pretože len všeobecne uviedol, že zaplatil istú sumu. Žalobca predložil súdu prehľad úhrad a splátok, ktorým dôkazom preukázal celkovú výšku splátok uhradených žalovaným. Za nedôvodnú považoval aj námietku žalovaného týkajúcu sa aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, žalovaný námietku odôvodnil tým, že pri postúpení pohľadávky neboli dodržané podmienky v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách. Konštatoval, že vo všeobecnosti platí, že postúpenie pohľadávky (cesia) sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, preto na platnosť zmluvy o postúpení sa nevyžaduje súhlas dlžníka. Postupník sa na základe postúpenia stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Citovaný § 92 ods.8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách je špeciálnou právnou úpravou vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Konštatoval, že podmienky pre postúpenie pohľadávky sú - klient nesplnil riadne a včas, čo i len jednu splatnú splátku istiny úveru a alebo úrokov alebo ich časť; - jeho omeškanie trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní; - na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku bol písomne vyzvaný.

2.5. Konštatoval, že právny predchodca žalobcu písomnou výzvou z 8.9.2014 oznámil žalovanému, že splácanie predmetnej pohľadávky je v omeškani k 7.9.2014 vo výške 1 587,01 eura. Z prehľadu úhrad a splátok je nepochybne zrejmé, že žalovaný poskytnutý úver nesplácal riadne a včas. Svedčí o tom skutočnosť, že v období od septembra 2012 do septembra 2013 žalovaný neuhradil ani jednu splátku, následne úhrady neboli v dohodnutej výške a od februára 2014 do písomnej výzvy právneho predchodcu žalobcu 8.9.2014 opäť neuhradil ani jednu splátku. Konštatoval, že ku dňu postúpenia pohľadávky žalobca neplnil riadne a včas svoj dlh, bol v omeškani s plnením, čo i len jednej splátky, nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní, pričom žalobca preukázal, že jeho právny predchodca zaslal žalovanému výzvu na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku. Žalobca je aktívne vecne legitimovaný, stal sa veriteľom pohľadávky žiadanej v tomto konaní pred súdom, preto má nárok na jej zaplatenie.

2.6. O trovách konania rozhodol citujúc znenie § 255 ods. 1 C.s.p., § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. tak, že priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania.

3. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný s odôvodnením, že po oboznámení sa s textom rozsudku musí prudko ohraďiť voči tvrdeniam súdu, ktoré sú obsahom rozsudku vo veci, kedy súd uvádza, že žalovaný sa svojim slovným prednesom snažil spochybniť výšku žalobcom uplatnenej sumy, pretože takéto tvrdenie je výmyslom konajúceho súdu, lebo už v ďalšej časti rozsudku konajúci sudca konštatuje, že žalovaný predmetnú sumu uplatneného nároku nespochybnil ani v rámci svojho podaného odporu, ba ani v rámci svojej účastníckej výpovede. Uviedol, že pravdou je, že žalovaný vyjadril pochybnosť nad aktívnou legitímáciou žalobcu, ale k takémuto postupu žalovaného a jeho právneho zástupcu došlo výlučne len z dôvodu, že títo od počiatku a aj naďalej spochybňujú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore a to výlučne na základe znenia zákona o bankách, a teda túto aktívnu legitímáciu žalobcu vo veci na rozdiel od názoru konajúceho súdu, nielenže spochybňujú, ale ani na vzhľadom k zneniu zákonnej úpravy neuznávajú. Svoju pochybnosť nad absenciou aktívnej legitímácie žalobcu vo veci vyjadril žalovaný v rámci konania presnou citáciou zákonnej úpravy § 92 ods.8 prvej vety zákona o bankách, ktoré znenie hovorí o podmienkach, za akých môže banková inštitúcia pristúpiť k postúpeniu pohľadávky z nesplateného úveru. Poukázal na to, že 8.9.2014 vyzvala banka nespochybniteľného dlžníka, teda žalovaného k úhrade úveru s upozornením, že jeho nesplatením môže banka pristúpiť k procesu mimoriadneho zosplatnenia úveru. Následne 19.10.2014 z dôvodu neuhradenia zostatku úveru žalovaným banka zmluvou o postúpení pohľadávky celú pohľadávku postúpila na žalobcu. K tomuto kroku zo strany pôvodného veriteľa, teda k postúpeniu pohľadávky

došlo zo strany banky, i napriek tomu, že zákon o bankách v citovanom § 92 ods.8 hovorí o tom, že k postúpeniu pohľadávky zo strany banky môže dôjsť výlučne v tom prípade, ak najskôr banka vyzve dlžníka na plnenie, výzva je alebo bola neúspešná a dlžník je v omeškaní s plnením po tejto výzve viac ako 90 kalendárnych dní. Je potrebné vziať do úvahy, že toto ustanovenie o bankách je ustanovením kogentným, čiže je absolútne nespochybniteľným. Komentár k predmetnej právnej úprave hovorí, že nerešpektovanie tejto právnej úpravy má za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky práve pre rozpor so zákonom a teda pre taký právny rozpor, ktorý hraničí až s možnou úžerou. Domnieva sa, že z dôvodu existencie tejto právnej úpravy vyplývajúcej z procesu postúpenia predmetnej pohľadávky, ktorú námietku vzniesol žalovaný, a ktorú v plnom rozpore so znením zákona a vo všeobecnej justičnej praxe konajúci súd odmietol akceptovať a rozhodol vo veci tak, ako so zmätočného rozsudku OS Košice II vo veci vyplýva.

3.1.K priebehu veci uviedol, že nikdy v priebehu konania žalovaný, ani jeho právny zástupca žiadnym spôsobom nespochybnili samotný nárok žalobcu, od počiatku však tvrdí, že žalobou uplatnený nárok žalobcu a postup právneho predchodcu vo veci nie je právne opodstatnený a zákonný, preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Košice II zrušil a návrh žalobcu zamietol a priznal žalovanému právo na náhradu trov konania.

4.K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca a je toho názoru, že argumentácia žalovaného je bez právneho významu, citoval znenie § 92 ods.8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a uviedol, že právny predchodca žalobcu písomnou výzvou z 8.9.2014 oznámil žalovanému, že splácanie predmetnej pohľadávky je v omeškaní k 7.9.2014 vo výške 1 587,01 eura, čo žalovaný ani nerozporuje. Z prehľadu úhrad a splátok je nepochybné, že žalovaný poskytnutý úver nespĺcal riadne a včas, svedčí o tom skutočnosť, že v období od septembra 2012 do septembra 2013 neuhradil ani jednu splátku v dohodnutej výške a od februára 2014 do písomnej výzvy právneho predchodcu žalobcu 8.9.2014 opäť neuhradil ani jednu splátku. Z uvedeného je možno uzavrieť, že ku dňu postúpenia pohľadávky žalovaný neplnil riadne a včas svoj dlh a bol v omeškaní s plnením čo i len jednej splátky, nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní, pričom žalobca preukázal, že jeho právny predchodca žalovanému zaslal výzvu na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku. Žalobca je aktívne vecne legitimovaný, stal sa veriteľom, pohľadávky žiadanej v konaní pred súdom, preto má nárok na jej zaplatenie. Postupca spoločným oznámením s postupníkom v deň uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok zaslal žalovanému oznámenie, že jeho pohľadávka voči žalovanému bola postúpená žalobcovi. Z tohto oznámenia je potrebné vychádzať a nie je potrebné prejudiciálne skúmať existenciu a platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok. § 92 ods.8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Táto norma nezakladá občiansko-právnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, ale administratívnu zodpovednosť postihnuteľnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods.1 ZoB. Poukázal na to, že v odbornej literatúre odznel názor, že porušenie bankového tajomstva, vrátane porušenia § 92 ods.8 ZoB nevedie k súkromno-právnej sankcii v podobe neplatnosti postúpenia, ale k sankciám predpokladaným ZoB. Právny predchodca žalobcu konal v súlade s § 92 ods.8 ZoB aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovanému nezasielal. Žalobca predložil súdu výzvu z 8.9.2014 adresovanú žalovanému, ktorou právny predchodca pred postúpením pohľadávky vyzval žalovaného na úhradu omeškaných splátok, čím bolo preukázané, že konal v súlade s § 92 ods. 8 ZoB. Z platobnej histórie úveru vyplýva, že žalovanému boli opakovane zasielané upomienky, písomné výzvy na úhradu dlhu, čím bolo preukázané, že žalovaný bol viac ako 90 dní v omeškaní. S ohľadom na uvedené navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

5.K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a zaviazal žalobcu k následnej povinnosti úhrady trov konania a trov právneho zastúpenia v spore.

6.K vyjadreniu žalovaného zaslal vyjadrenie žalobca, ktorý uviedol, že žalovaný nespochybnil nárok, nevyvrátil istinu, pričom je povinný vrátiť vec vlastníkovi s dohodnutým prírastkom. Poukázal na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 16Co/122/2018 a nález Ústavného súdu SR, sp.zn. PL. ÚS 11/2016. Vo zvyšku sa pridržal svojich tvrdení a predložených dôkazov.

7.Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a zistil, že

nie sú splnené podmienky na potvrdenie (§ 387 ods.1 CSP) rozsudku, ani na jeho zrušenie (§ 389 ods.1 CSP), preto ho, podľa § 388 CSP, zmenil tak, že žalobu zamietol.

8. Žalovaný uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

8.1. Súd síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil a na daný skutkový stav ho nesprávne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu nevyvodil správne závery o právach a povinnostiach stranách sporu.

9. Podľa § 383 CSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

10. Odvolací súd sa neodchýlil od skutkových zistení súdu prvej inštancie na základe bezprostredne pred nim vykonaných dôkazov a z týchto skutkových zistení vychádzal pri svojom rozhodnutí ale nezdiala právne závery súdu prvej inštancie vo veci.

11. Podľa § 92 ods.8 veta prvá zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu 87ac) ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu.

12. Z vyššie citovaného § 92 ods.8 zákona o bankách je zrejmé, že spôsobilým predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka banky alebo jej časť, ktorá je už splatná (1.), a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky klientovi (2.) a skutočnosť, že klient banky, resp. dlžník je napriek výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní s plnením čo i len časti svojho záväzku (3.). Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. § 92 ods. 8 zákona o bankách je lex specialis k všeobecnej úprave § 524 a nasl. OZ o postúpení pohľadávky.

12.1. Ustanovenie § 92 ods.8 zákona o bankách stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak stanovené podmienky nie sú splnené, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klient nemôže.

12.2. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu so zákonom (odporuje zákonu), a teda má dopad na platnosť právneho úkonu postúpenia. V zmysle § 39 OZ sa jedná o neplatnosť právneho úkonu absolútnu, čo znamená, že takýto právny úkon nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností, ktoré sa s ním spájajú. Neúplnosť nastáva priamo zo zákona a pôsobí od začiatku proti každému.

13. Zásadný problém vo vedenom konaní vznikol v dôsledku posúdenia právnych následkov plynúcich z právnej normy § 92 ods.8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách v súvislosti s postúpením pohľadávky na iný subjekt, ktorý nie je bankou, teda prejudiciálne je nutné vyriešiť, či možno postúpiť pohľadávku z úveru na iný bankový subjekt. Žalobca nie je subjektom oprávneným poskytovať spotrebiteľský úver.

14.Podľa § 92 ods. 8 ZoB postupca môže postúpiť pohľadávku iba po predchádzajúcej písomnej výzve dlžníka, čo zo strany žalobcu preukázané nebolo. Je nutné poznamenať, že písomná výzva ako podmienka platného postúpenia pohľadávky sa musí dostať do dispozičnej sféry dlžníka. Odvolací súd má za to, že výzva, ktorá je uvedená v § 92 ods.8 zákona o bankách veta prvá, nie je právnym úkonom. Znamená, že platnosť alebo neplatnosť výzvy sa nemožno domáhať v konaní pred súdom, ide o tzv. faktický úkon, ktorý je však nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu a to postúpenia pohľadávky zo strany banky.

15.Podľa § 45 ods. 1 OZ prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Analogicky uvedené ustanovenie treba využiť aj pri doručovaní faktického úkonu banky, pre ktorý je stanovená písomná forma, a ktorý môže mať právnu relevanciu pre posúdenie následnej platnosti, alebo neplatnosti postúpenia pohľadávky bankou iba v prípade, ak sa dostane do dispozičnej sféry dlžníka, ktorému bol zasielaný.

15.1.V danom prípade preukázanie doručenia písomnosti, z ktorej žalobca odvodzuje pre neho priaznivé účinky je práve na žalobcovi. Žalobca však nepreukázal, aby takáto listina do dispozičnej sféry dlžníka sa dostala (bez ohľadu na to, či sa s touto výzvou oboznámil alebo nie, a preto súd musí vychádzať z toho, že nebola splnená podmienka nevyhnutná pre platnosť postúpenia pohľadávky bankou.

15.2.Právny predchodca žalobcu nedoručil žalovanému ani výzvu zo 8.9.2014, zásielka sa vrátila späť s tým, že adresát je na uvedenej adrese neznámy, ani oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo 6.10.2014 aj táto zásielka sa vrátila späť s tým, že adresát je na uvedenej adrese neznámy (č. l. 14 - 17).

15.3.Nepreukázaním tejto rozhodnej skutočnosti nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky a ani nemohlo dôjsť k naplneniu podmienok stanovených v § 92 ods.8 zákona o bankách. Predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky na tretiu osobu môže byť len pohľadávka, alebo časť pohľadávky, ktoré sa stali splatnými. Žalobca v konaní nepreukázal existenciu písomnej výzvy banky žalovanému na splnenie peňažného záväzku, s ktorým bol žalovaný nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní a ani oznámenie o zosplatení úveru. Právny predchodca žalobcu nemohol za danej situácie postúpiť svoju pohľadávku na žalobcu, ktorý nie je bankou a preto dôvodom na zamietnutie žaloby bol nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

16.Vecná legitímácia je stav vyplývajúci z hmotného práva. Táto otázka posúdenia zákonných podmienok pre postúpenie pohľadávky z bankového úveru na iný subjekt bez bankového oprávnenia je možná len za splnenia zákonných podmienok uvádzaných v § 92 ods.8 zákona o bankách.

16.1.Žalovaný v podanom odvolaní namietal aktívnu legitímáciu žalobcu a odvolací súd dospel k záveru, že táto námietka je dôvodná, preto zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu zamietol.

17.Na podporu svojich tvrdení odvolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu Prešov, sp.zn. 4Co/145/2014 z 11.3.2015, rozsudok Krajského súdu Prešov, sp.zn. 19Co/177/2014 z 24.2.2015, uznesenie Krajského súdu Bratislava, sp.zn. 6Co/203/2015 z 19.5.2015, rozsudok Krajského súdu Prešov, sp.zn. 6Co/199/2016 z 27.4.2017 a rovnako na závery Najvyššieho súdu SR vyjadrené v uznesení 6Cdo/181/2015 z 22.11.2016.

18.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

18.1.Podľa § 396 ods.2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

19.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

20.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

20.1.Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21.Žalovaný bol v konaní úspešný, preto mu bola priznaná proti žalobcovi náhrada trov celého konania v rozsahu 100%.

22.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.